

Telkens zocht ik gelegenheid, om hem te vragen, hoe en waar hij held geworden was; toen mijn illusie me werd ontnomen.

Want onze keukenmeid kwam mij voor.

Eens, dat ik naar de keuken sloop, om Frans, zoo heette de nieuwe oppasser, te ondervragen, hoorde ik Mie, de meid, zeggen:

„Zeg, Frans, ben jij [in den oorlog geweest, dat je zoo'n striem over je gezicht hebt?”

Toen antwoordde Frans:

„In den oorlog? Dat kun je denken! Bij ons ccaenze niet meer aan oorlog. Neen, toen ik uit dienst ging, heb ik mijn slaap *) getrakteerd. Maar toen werd hij dronken en ruzieachtig, en toen heeft hij me met mijn gezicht door een ruit gegooid. Nee, in den oorlog heb ik het niet gekregen, en ik zou je ook lekker danken, hoor!”

Ik stond verslagen; de tranen kwamen me in de oogen.

Geen wonde op de borst meer! Zelfs dat lidteeken was bedrog!

Toen geloofde ik niet meer aan levende helden. Die bestonden niet meer!

Maar ik zou weer een held worden! Tot ik dat was, zou ik me vergenoegen met doode helden uit het verledene!

Maar er waren er zooveel! en ik wilde een held hebben, voor mijzelf!

Waar dien te vinden?

De Ruijter was ook een held, gesneuveld door een vijandelijk schot; maar ik had nergens gelezen, dat hij veel wonden had.

Bayard! maar daar wist ik zoo weinig van; en dan: het was geen Nederlandsche held.

.... en toen heeft hij me met mijn gezicht door een ruit gegooid.

*) In de kazerne noemen de soldaten dengene, wiens krib het naast aan de hunne is geplaatst, hun «slaap».

Uit den aard hunner nabuurschap ontstaat er dikwijls een band van vriendschap tusschen een soldaat en zijn slaap.